

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 20230

гр. София, 22.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
закрито заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Веселина Женаварова

като разглежда дело номер **6063** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК)
вр. чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба, подадена от П. Б. Н., от [населено място], обл.С., подадена чрез
адв.Х., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ)
№997/14.05.2026г., издадена от мл.автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна
полиция“ - СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна
административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „бб“ от ЗДвП. В жалбата е
обективизирано и искане за спиране на допуснатото предварително изпълнение. Същото е
аргументирано с твърдения за настъпване на значителни и трудно поправими вреди, произтичащи
от факта, че отнемането на СУМПС пречатства упражняването на трудовата му дейност като
преподавател поради значително отстояние на работното място от адреса му на пребиваване,
пренасянето на материали и лаптоп във връзка с работата на учениците и
административното им обслужване; както и обслужването на личните и семейните нужди и
изпълнение на ежедневни задължения във връзка с това, че има малолетно дете, което се
нуждае от ежедневен превоз до учебно заведение, също на значително разстояние, пазаруване и
др. Счита, че предварително изпълнение на мярката е необосновано и прекомерно. При така
изложеното иска спиране на допуснатото по закон предварително изпълнение на оспорената
ЗППАМ.

По искането за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед,
Административен съд София-град прие следното:

Искането за спиране на предварителното изпълнение на приложената ПАМ е процесуално
допустимо. Същото е направено при висящо производство по оспорване на заповедта за
прилагане на ПАМ и от лице, чийто права и законни интереси са засегнати неблагоприятно. По
съществото му, съдът взе предвид следното:

В конкретния случай спрямо П. Б. Н. е приложена принудителна административна мярка -
временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3

месеца. Мярката е приложена на основание чл. 171, т. 1, буква „з“, подбуква „бб“ от ЗДвП. Заповедта препраща към съставения АУАН от 14.05.2026 г. за извършено нарушение на 01.03.2026г., съгласно който П. Б. Н. виновно е нарушил разпоредбата на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП – водачът не контролира ППС, което управлява; и чл. 123, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – водачът нарушава задължението си като участник в ПТП. В ЗППАМ е описано нарушението, а именно: в парк В. П. Б. Н. е управлявал лек автомобил Хюндай с рег. [рег.номер на МПС] , по улица без име с посока от м.“Златните мостове“ към хижа Звездица, като при това, поради не осъществяване на непрекъснат контрол над управляваното МПС, реализира ПТП с насрещно движещо се МПС; нарушил е и задълженията си като участник в ПТП.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед подлежи на обжалване по реда на чл. 172, ал. 6 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредбата обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 ЗДвП заповеди, но по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2, вр. ал. 4 от АПК.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

Доколкото специалният ЗДвП не регламентира основанията, при които съдът може да спре незабавното изпълнение на заповед по чл. 172, ал. 1 ЗДвП, приложими са общите такива по чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 АПК. Предпоставката, при която съдът може да спре допуснатото по закон предварително изпълнение – какъвто е настоящият случай с оглед на разпоредбата на чл. 172, ал. 6 ЗДвП, е възможността предварителното изпълнение да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда като тя може да бъде причинена само от нови обстоятелства – такива, които са се осъществили след издаването на акта. Факти и обстоятелства, които са пряко следствие на акта или които са се осъществили преди издаването на акта, са ирелевантни за основателността на искането. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на искателя. Необходимо е и да се докаже и високата вероятност за тяхното настъпване в патримониума на молителя.

В настоящия случай искането за спиране се обосновава с вероятното настъпване на трудно поправима вреда, изразяваща се в затруднено придвижване за упражняване на трудова дейност от жалбоподателя като преподавател и за ежедневния превоз на малолетното му дете до училище. Действително автомобилният транспорт не е единствен начин за придвижване, в случая обаче, с оглед обстоятелството, че месторабота на лицето е на значително разстояние от местоживеенето му, а и във връзка с нея му се налага да превозва материали, предварителното отнемане на СРМПС, респ. невъзможността на жалбоподателя да ползва автомобила си, сериозно ще затрудни същия да упражнява трудовата си дейност, както и да осигурява ежедневния превоз на детето си до училище. Следователно с допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на акта

сериозно се засяга правната сфера на лицето, доколкото се ограничава до голяма степен възможността му да се придвижва и да се полага грижи за малолетното си дете. Ето защо, настоящият състав приема, че в случая е налице противопоставим правен интерес, съпоставим на обществения интерес, който предварителното изпълнение засяга.

Въз основа на тези мотиви, съдът намира, че са налице законовите предпоставки по чл. 166, ал. 2 от АПК за постановяване спиране изпълнението на оспорения акт.

Воден от горното и на основание чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, Административен съд-София град, Трето отделение, 20-ти състав,

О П Р Е Д Е Л И:

СПИРА предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №997/14.05.2026г., издадена от мл.автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, до приключване на производството по оспорването ѝ с влязъл в сила съдебен акт

Определението подлежи на обжалва с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪД

ИЯ: